



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 221/07-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., Š., vo veci namietaného porušenia základného práva na primerané hmotné zabezpečenie pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 So 54/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2007 doručená sťažnosť J. M., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na primerané hmotné zabezpečenie pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 4 So 54/2006. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 20. augusta 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je invalidný v rozsahu 80 %, napriek tomu mu S. nepriznala invalidný dôchodok. V rámci súdneho preskúmania rozhodnutia S. ani najvyšší súd nezohľadnil evidenciu jeho odpracovaných rokov pred tým, ako ochorel. Choroba mu znemožňuje pracovať, nemá žiadny finančný príjem a nemá z čoho žiť.

Sťažovateľ sa domáha toho, aby bola jeho sťažnosť „preverená“ a žiada, aby bolo jeho sťažnosti vyhovené.

2. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 So 54/2006 z 15. júna 2007 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 23 Sd 618/2005-15 z 28. marca 2006. Podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľ ku dňu vzniku invalidity nezískal potrebný počet piatich rokov dôchodkového poistenia (získal len štyri roky a tristodevät dní). V konaní sa nesporne preukázalo, že sťažovateľ splňa podmienku invalidity, pretože pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav má pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 40 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou, keď miera poklesu jeho schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bola určená rozsahom 80 %. Pre vznik nároku na invalidný dôchodok však sťažovateľ nesplnil ďalšiu podmienku, a to potrebnú dobu dôchodkového poistenia, keď v období od 25. januára 1995 do 24. januára 2005 nevykázal päť rokov, ale len štyri roky a tristodevät dní dôchodkového poistenia. Sťažovateľ ani v odvolacom konaní nepredložil také relevantné dôkazy, ktoré by uvedené závery spochybnili, resp. ktoré by preukázali, že zákonom stanovenú podmienku splnil. Námieta sťažovateľa ohľadne nezapočítaných rokov je nedôvodná, pretože počet rokov dôchodkového poistenia u sťažovateľa sa v súlade so zákonom zisťoval z posledných desať rokov pred vznikom invalidity. Pritom neboli splnené podmienky na určenie skoršieho dátumu vzniku invalidity.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v zásade každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie, že všeobecné súdy nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy a v dôsledku toho nesprávne právne posúdili vec, keď dospeli k záveru, že sťažovateľ nespĺňa podmienku potrebného počtu rokov dôchodkového poistenia.

Z pohľadu ústavného súdu treba odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu považovať za úplné a vyčerpávajúce, pričom jeho závery v žiadnom prípade nemožno označiť ani za arbitrárne, ale ani za zjavne neodôvodnené. Preto niet dôvodu na to, aby ústavný súd do týchto záverov zasiahol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. októbra 2007